

ΕΝΑ

Το πρωί έδωσαν στον Ρίτσερ ένα παράσημο και το απόγευμα τον ξανάστειλαν στο σχολείο. Το παράσημο ήταν άλλο ένα μετάλλιο της Λεγεώνας της Αξίας. Το δεύτερό του. Ήταν ένα όμορφο κατασκευάσμα, με λευκό σμάλτο και μια κορδέλα μεταξύ μοβ και κόκκινου. Βάσει του Στρατιωτικού Κανονισμού 600-8-22 απονεμόταν για ιδιαίτερα αξιέπαινη συμπεριφορά κατά την εκτέλεση πολύ σημαντικών υπηρεσιών προς τις Ηνωμένες Πολιτείες από θέση μεγάλης ευθύνης. Κριτήριο το οποίο ο Ρίτσερ θεωρούσε ότι τυπικά είχε υπερκαλύψει. Υπέθετε όμως ότι ο πραγματικός λόγος που του έδιναν το παράσημο ήταν ο ίδιος όπως και την πρώτη φορά. Ήταν μια συναλλαγή. Το σύμβολο μιας συμβατικής υποχρέωσης. *Πάρε το μπιχλιμπίδι και φρόντισε να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό σχετικά με αυτό που σου ζητήσαμε να κάνεις για να το πάρεις.* Πράγμα που ο Ρίτσερ θα είχε κάνει έτσι κι αλλιώς. Δεν ήταν κάτι για το οποίο θα περηφανευόταν. Στα Βαλκάνια, λίγη αστυνομική δουλειά, μια έρευνα για δυο ντόπιους που είχαν μυστικά από τον καιρό του πολέμου, τους οποίους ταυτοποίησε πολύ σύντομα, τους εντόπισε, τους επισκέφθηκε και τους πυροβόλησε στο κεφάλι. Και όλα αυτά στο πλαίσιο της ειρηνευτικής διαδικασίας. Εξυπηρετήθηκαν ορισμένα συμφέροντα και επικράτησε μια σχετική ηρεμία στην περιοχή. Δυο βδομάδες από τη ζωή του. Ξοδεύτηκαν τέσσερις σφαίρες. Ψιλοπράγματα.

Περιέργως, ο Στρατιωτικός Κανονισμός 600-8-22 ήταν εξαιρετικά ασαφής ως προς τον ακριβή τρόπο απονομής των μεταλλίων. Έλεγε μόνο ότι έπρεπε να απονέμονται με την αρμόζουσα τυπικότητα και στο πλαίσιο μιας κατάλληλης τελετής. Πράγμα που συνήθως σήμαινε ότι η απονομή έπρεπε να γίνεται σε μια μεγάλη αίθουσα με επίχρυσα έπιπλα και μπόλικες σημαίες. Και από έναν αξιωματικό με υψηλότερο βαθμό από τον παρασημοφορούμενο.

Ο Ρίτσερ ήταν ταγματάρχης, με δώδεκα χρόνια υπηρεσίας, αλλά εκείνο το πρωί απονέμονταν και άλλα παράσημα, μεταξύ των οποίων τρία προορίζονταν για τρεις συνταγματάρχες και δύο για δύο μονάστερους στρατηγούς, οπότε ο πρωτοκλασάτος αξιωματικός ήταν ένας στρατηγός με τρία αστέρια από το Πεντάγωνο, τον οποίο ο Ρίτσερ είχε γνωρίσει πριν από πολλά χρόνια, όταν ο τύπος ήταν διοικητής ενός τάγματος της Διεύθυνσης Διερεύνησης Εγκλημάτων που είχε τη βάση του στο Φορτ Μάιερ. Ήταν στοχαστής. Αρκετά για να καταλάβει για ποιο λόγο ένας ταγματάρχης της Στρατονομίας έπαιρνε παράσημο της Λεγεώνας της Αξίας. Το βλέμμα του ήταν χαρακτηριστικό. Εν μέρει σαρδόνιο και εν μέρει σοβαρό, όπως απαιτούσε η επισφράγιση μιας συμφωνίας. *Πάρε το μιχλιμπίδι και φρόντισε να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό.* Ίσως στο παρελθόν ο τύπος είχε κάνει κι αυτός τα ίδια πράγματα. Και όχι μόνο μια φορά, ενδεχομένως. Είχε μια ολάκερη συλλογή από κορδέλες στο αριστερό μέρος της επίσημης στολής του. Ανάμεσά τους ήταν και δύο μετάλλια της Λεγεώνας της Αξίας.

Η αίθουσα που διέθετε την απαιτούμενη επισημότητα ήταν βαθιά μέσα στο Φορτ Μπέλβουαρ στη Βιρτζίνια. Το οποίο βρισκόταν κοντά στο Πεντάγωνο, το οποίο βόλεψε πολύ τον τριάστερο στρατηγό. Βόλεψε και τον Ρίτσερ, διότι απείχε σχεδόν εξίσου από το Ροκ Κρικ, όπου σκότωνε το χρόνο του από τη μέρα που είχε επιστρέψει. Δεν ήταν και τόσο βολική η κατάσταση για τους άλλους αξιωματικούς, που είχαν έρθει αεροπορικώς από τη Γερμανία.

Κόσμος τριγυρνούσε άσκοπα στην αίθουσα, ψιλοκουβεντιάζοντας και χαιρετώντας, και μετά σταμάτησαν όλοι να μιλάνε, και παρατάχθηκαν σε στάση προσοχής. Άρχισαν οι χαιρετούρες, τα μετάλλια καρφισώθηκαν στις στολές ή περάστηκαν σε λαιμούς, και μετά ξανάρχισαν το σουλάτσο και η ψιλοκουβέντα και οι χειραψίες. Ο Ρίτσερ προχώρησε με τρόπο προς την πόρτα, ανυπομονώντας να φύγει, αλλά ο τριάστερος στρατηγός τον πρόλαβε πριν τα καταφέρει. Αντάλλαξαν χειραψία και ο στρατηγός τον έπιασε από τον αγκώνα και είπε: «Άκουσα πως θα πάρεις καινούργιες εντολές».

«Εμένα κανείς δε μου είπε τέτοιο πράγμα», απάντησε ο Ρίτσερ. «Όχι ακόμη. Εσείς πού το ακούσατε;»

«Από τον αρχιλοχία μου. Τα λένε όλοι μεταξύ τους. Οι υπαξιω-

ματικοί του στρατού έχουν το αποτελεσματικότερο ράδιο αρβύλα σε όλο τον κόσμο. Πάντοτε με εκπλήσσει».

«Πού λένε ότι θα πάω;»

«Δεν ξέρουν σίγουρα. Αλλά όχι μακριά. Μπορείς να πας με αυτοκίνητο, σε κάθε περίπτωση. Προφανώς έχει υποβληθεί αίτημα στο τμήμα οχημάτων».

«Πότε υποτίθεται ότι θα το μάθω;»

«Μέσα στη μέρα».

«Ευχαριστώ», είπε ο Ρίτσερ. «Ευχαριστώ για την ενημέρωση».

Ο στρατηγός άφησε τον αγκώνα του και ο Ρίτσερ προχώρησε προς την πόρτα και βγήκε σε ένα διάδρομο όπου ένας επιλοχίας σταμάτησε απότομα και τον χαιρέτησε. Ήταν λαχανιασμένος, σαν να είχε καλύψει μεγάλη απόσταση τρέχοντας. Ενδεχομένως από κάποιο μακρινό σημείο των εγκαταστάσεων, όπου γινόταν η πραγματική δουλειά.

«Κύριε», είπε ο επιλοχίας, «ο στρατηγός Γκάρμπερ σας στέλνει τα χαιρετίσματά του και ζητά να περάσετε από το γραφείο του όσο πιο γρήγορα μπορείτε».

«Πού πηγαίνω, επιλοχία;» είπε ο Ρίτσερ.

«Σε απόσταση που μπορείτε να πάτε με αυτοκίνητο», απάντησε ο άλλος. «Αλλά εδώ πέρα αυτό μπορεί να σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα».

Το γραφείο του Γκάρμπερ ήταν στο Πεντάγωνο, έτσι λοιπόν ο Ρίτσερ πήγε παρέα με δυο λοχαγούς που έμεναν στο Μπέλβουαρ αλλά είχαν απογευματινές βάρδιες στο Δακτύλιο Β. Ο Γκάρμπερ είχε ένα δωμάτιο αποκλειστικά δικό του, στο Δακτύλιο D, δυο ορόφους πιο πάνω, με ένα λοχία καθισμένο έξω από την πόρτα του. Ο λοχίας σηκώθηκε και οδήγησε τον Ρίτσερ στο γραφείο του στρατηγού, όπου ανακοίνωσε το όνομά του, σαν μπάτλερ σε παλιομοδίτικη ταινία. Κατόπιν παραμέρισε και πήγε να φύγει, αλλά ο Γκάρμπερ τον σταμάτησε και του είπε: «Λοχία, θα ήθελα να μείνεις».

Έτσι λοιπόν ο τύπος έμεινε, σε ανάπαυση, με τα πόδια στυλωμένα πάνω στο γυαλιστερό συνθετικό δάπεδο.

Εκτελώντας χρέη μάρτυρα.

«Κάθισε, Ρίτσερ», είπε ο Γκάρμπερ.

Ο Ρίτσερ κάθισε σε μια καρέκλα επισκέπτη με κυλινδρικά πό-

δια, τα οποία λύγισαν από το βάρος του και τον έκαναν να γείρει προς τα πίσω, σαν να τον χτυπούσε ένας πολύ δυνατός άνεμος.

«Έχεις καινούργιες εντολές», είπε ο Γκάρμπερ.

«Τι είδους και πού;»

«Θα ξαναπάς σχολείο».

Ο Ρίτσερ δεν είπε τίποτα.

«Απογοητεύτηκες;» ρώτησε ο στρατηγός.

Ο Ρίτσερ υπέθεσε ότι γι' αυτό βρισκόταν εκεί ο μάρτυρας. Η συζήτηση δεν ήταν προσωπική. Έπρεπε λουπόν να φερθεί άψογα. «Όπως πάντα, στρατηγέ, με χαρά μου θα πάω οπουδήποτε με στέλνει ο στρατός».

«Δεν ακούγεσαι χαρούμενος. Θα έπρεπε όμως. Είναι υπέροχο να εξελίσσεται η καριέρα σου».

«Σε ποιο σχολείο;»

«Οι λεπτομέρειες παραδίδονται στο γραφείο σου τώρα που μιλάμε».

«Πόσο καιρό θα λείψω;»

«Αυτό εξαρτάται από το πόσο σκληρά θα δουλέψεις. Όσο καιρό χρειαστεί, υποθέτω».

Ο Ρίτσερ πήρε ένα λεωφορείο από το χώρο στάθμευσης του Πενταγώνου και πήγε δυο στάσεις παραπέρα, στη βάση του λόφου όπου υπήρχαν τα κεντρικά γραφεία του Ροκ Κρικ. Ανηφόρισε στην πλαγιά και πήγε κατευθείαν στο γραφείο του. Στο κέντρο του τραπεζιού του υπήρχε ένα λεπτό ντοσιέ. Πάνω του ήταν γραμμένο το όνομά του, μερικά νούμερα και ο τίτλος του μαθήματος: *Επίδραση των Πρόσφατων Εγκληματολογικών Καινοτομιών στη Διυπηρεσιακή Συνεργασία*. Περιείχε μερικά χαρτιά, που ήταν ακόμη ζεστά από το φωτοτυπικό, μεταξύ των οποίων ήταν μια επίσημη ειδοποίηση προσωρινής μετάθεσης σε ένα μέρος που φαινόταν να είναι ένα νοικιασμένο συγκρότημα σε ένα επιχειρηματικό πάρκο στο Μακκλίν της Βιρτζίνια. Έπρεπε να παρουσιαστεί εκεί το ίδιο απόγευμα πριν από τις πέντε. Με πολιτική περιβολή. Το κατάλυμά του θα ήταν στις εγκαταστάσεις του πάρκου. Θα του έδιναν ένα προσωπικό αυτοκίνητο. Χωρίς οδηγό.

Ο Ρίτσερ πήρε το ντοσιέ παραμάσχαλα και βγήκε από το κτίριο. Κανείς δεν τον κοίταζε καθώς έφευγε. Κανείς δεν ενδιαφερόταν γι'

αυτόν. Όχι πλέον. Αποτελούσε μια απογοήτευση. Ένα ξενέρωμα. Το ράδιο αρβύλα των υπαξιωματικών είχε μείνει με κρατημένη την ανάσα, αλλά το μόνο που είχε βγάλει από αυτή την ιστορία ήταν ένα ανούσιο σεμινάριο με ένα βλακώδη τίτλο. Τίποτε το συναρπαστικό. Επομένως ο Ρίτσερ ήταν πλέον ένα άτομο χωρίς νομική οντότητα. Είχε τεθεί εκτός κυκλοφορίας. Περασμένα ξεχασμένα. Σαν ποδοσφαιριστής στη λίστα των αναπήρων. Σε ένα μήνα ίσως κάποιος να τον θυμόταν ξαφνικά για μια στιγμή και να αναρωτιόταν πότε θα επέστρεφε, ή αν θα επέστρεφε καθόλου, και μετά θα τον ξεχνούσε πάλι στα γρήγορα.

Ο λοχίας στο γραφείο της εισόδου ύψωσε το βλέμμα του και μετά το αποτράβηξε, βαριεστημένος.

Ο Ρίτσερ είχε ελάχιστα πολιτικά ρούχα και μερικά από αυτά ουσιαστικά δεν ήταν πολιτικά. Όταν ήταν εκτός υπηρεσίας φορούσε ένα χακί παντελόνι του Σώματος Πεζοναυτών, ηλικίας περίπου τριάντα ετών. Ήξερε κάποιον που είχε έναν γνωστό που εργαζόταν σε μια αποθήκη, όπου σύμφωνα με τον ισχυρισμό του υπήρχε ένα δέμα με παλιά πράγματα που είχε παραδοθεί κατά λάθος τον καιρό που ο Λίντον Μπ. Τζόνσον ήταν ακόμη Πρόεδρος, και το οποίο δεν είχε καταλήξει ποτέ το στον σωστό προορισμό. Και προφανώς, το κεντρικό σημείο της ιστορίας ήταν ότι τα παλιά παντελόνια των πεζοναυτών ήταν ίδια με τα καινούργια παντελόνια του Ralph Lauren. Όχι πως ο Ρίτσερ ενδιαφερόταν για την εμφάνιση των παντελονιών. Όμως τα πέντε δολάρια ήταν μια ελκυστική τιμή. Και τα παντελόνια ήταν μια χαρά. Δεν είχαν φορεθεί ποτέ, δεν είχαν δοθεί ποτέ σε κανέναν, ήταν ακόμη διπλωμένα, λίγο πολυκαιρισμένα, αλλά θα κρατούσαν τουλάχιστον άλλα τριάντα χρόνια.

Οι μπλούζες που φορούσε εκτός υπηρεσίας ήταν κι αυτές παλιά στρατιωτικά ρούχα που είχαν ξεθωριάσει και λεπτύνει από το πλύσιμο. Μόνο το μπουφάν του ήταν ξεκάθαρα μη στρατιωτικό. Ήταν ένα ανοιχτό καστανό Levi's, αυθεντικό από κάθε άποψη, περιλαμβανομένης και της μάρκας, αλλά το είχε ράψει η μητέρα μιας παλιάς φιλενάδας του, σε ένα υπόγειο της Σεούλ.

Ο Ρίτσερ άλλαξε και έβαλε τα υπόλοιπα πράγματά του σε έναν υφασμάτινο σάκο και σε μια θήκη κουστουμιών, τα οποία μετέφερε στο σημείο όπου ήταν παρκαρισμένη μια μαύρη Chevrolet Caprice.

Φαντάστηκε πως κάποτε θα ήταν περιπολικό της στρατονομίας, παροπλισμένο πλέον, χωρίς τα αυτοκόλλητα, με σφραγισμένες με λαστιχένια βύσματα τις τρύπες για τους προβολείς και τις κεραίες. Το κλειδί ήταν στη μίζα. Το κάθισμα ήταν φθαρμένο, αλλά ο κινητήρας πήρε αμέσως, το κιβώτιο ταχυτήτων λειτουργούσε και τα φρένα ήταν μια χαρά. Ο Ρίτσερ ξεπάρκαρε σαν να μανουβράριζε πολεμικό πλοίο και κατευθύνθηκε προς το Μακλίν, με τα παράθυρα κατεβασμένα και το ραδιόφωνο ανοιχτό.

Το επιχειρηματικό πάρκο ήταν ένα από τα πολλά πανομοιότυπα πάρκα, με αποχρώσεις του καφέ και του μπεζ, διακριτικό χαρακτηριστήρα, περιποιημένες πρασιές, μερικά αειθαλή φυτά, χαμηλά διώροφα και τριώροφα κτίρια απλωμένα στη μεγάλη έκταση, εξυπηρετώντας ανθρώπους που κρύβονταν πίσω από κοινότοπα και διόλου πρωτότυπα ονόματα και από φιμέ κρύσταλλα στα παράθυρα των γραφείων τους. Ο Ρίτσερ βρήκε το σωστό μέρος με βάση τον αριθμό του δρόμου και έστριψε στο ύψος μιας πινακίδας που έφτανε μέχρι το γόνατο και έλεγε *Εκπαιδευτικές Λύσεις Α.Ε.*, με χαρακτήρες τόσο απλούς που φαίνονταν παιδαριώδεις.

Στην είσοδο ήταν παρκαρισμένες άλλες δυο Chevrolet Caprice. Η μία ήταν μαύρη και η άλλη μπλε μαρίν. Και οι δυο ήταν πιο καινούργιες από το δικό του αυτοκίνητο. Και ήταν όντως πολιτικά οχήματα, δεδομένου ότι δεν είχαν λαστιχένια βύσματα και πόρτες βαμμένες με το πινέλο. Ήταν κυβερνητικά σεντάν, το δίχως άλλο, καθαρά και γυαλιστερά, το καθένα με δυο κεραίες παραπάνω από όσες χρειαζόταν κάποιος για να παρακολουθήσει τη μετάδοση ενός αγώνα ποδοσφαίρου. Όμως οι δύο πρόσθετες κεραίες δεν ήταν ίδιες και στις δυο περιπτώσεις. Το μαύρο αυτοκίνητο είχε μικρές κεραίες, ενώ το μπλε είχε μαστίγια, με διαφορετική διάταξη. Σε διαφορετικό μήκος κύματος. Ανήκαν σε δύο διαφορετικούς οργανισμούς.

Διυπηρεσιακή Συνεργασία.

Ο Ρίτσερ πάρκαρε δίπλα στις άλλες Chevrolet και άφησε τα πράγματά του στο αυτοκίνητο. Μπήκε σ' έναν άδειο προθάλαμο, που είχε ανθεκτική γκριζα μοκέτα στο πάτωμα και γλάστρες με πράσινες φτέρες εδώ κι εκεί δίπλα στους τοίχους. Υπήρχε μια πόρτα που έλεγε *Γραφείο* και μια άλλη που έλεγε *Αίθουσα Διδασκα-*

λίας. Ο Ρίτσερ άνοιξε τη δεύτερη. Στην αίθουσα υπήρχε ένας πράσινος πίνακας στο βάθος και είκοσι κολεγιακά θρανία, σε τέσσερις σειρές των πέντε, το καθένα με ένα μικρό ράφι στα δεξιά, για χαρτί και μολύβι.

Καθισμένοι σε δύο από τα θρανία ήταν δυο τύποι, κουστομαρισμένοι. Το ένα κουστούμι ήταν μαύρο και το άλλο μπλε μαρίν. Όπως τα αυτοκίνητα. Και οι δυο τύποι κοίταζαν ίσια μπροστά τους, σαν να κουβέντιαζαν και να είχαν τελικά ξεμείνει από πράγματα που θα μπορούσαν να πουν. Ήταν περίπου συνομήλικοι με τον Ρίτσερ. Ο μαυροντυμένος ήταν χλομός με μαύρα μαλλιά, επικίνδυνα μακριά για κάποιον που οδηγούσε κυβερνητικό αυτοκίνητο. Ο άλλος με το μπλε κουστούμι ήταν χλομός με άχρωμα μαλλιά κουρεμένα με την ψιλή. Σαν αστροναύτης. Και η φτιάξη του θύμιζε αστροναύτη, ή γυμναστή που είχε παρατήσει πρόσφατα το άθλημα.

Ο Ρίτσερ μπήκε στην αίθουσα και οι άλλοι γύρισαν ταυτόχρονα προς το μέρος του.

Ο μαυρομάλλης ρώτησε: «Ποιος είσαι εσύ;»

«Αυτό εξαρτάται από το ποιος είσαι εσύ», απάντησε ο Ρίτσερ.

«Η ταυτότητά σου εξαρτάται από τη δική μου;»

«Εξαρτάται το αν θα σου απαντήσω ή όχι. Δικά σας είναι τα αυτοκίνητα που είναι παρκαρισμένα έξω;»

«Έχει σημασία αυτό;»

«Είναι ενδεικτικό».

«Από ποια άποψη;»

«Επειδή είναι διαφορετικά».

«Ναι», απάντησε ο άλλος. «Είναι τα αυτοκίνητά μας. Και ναι, βρίσκεσαι σε μια αίθουσα με δύο διαφορετικούς εκπροσώπους δύο διαφορετικών κυβερνητικών υπηρεσιών. Σε ένα σεμινάριο περί συνεργασίας. Όπου θα μας μάθουν όλα όσα πρέπει να γνωρίζουμε για να τα πηγαίνουμε καλά με άλλους οργανισμούς. Σε παρακαλώ μη μου πεις ότι είσαι από κάποιον από αυτούς τους οργανισμούς».

«Στρατονομία», είπε ο Ρίτσερ. «Αλλά μην ανησυχείς. Είμαι σίγουρος ότι μέχρι να πάει πέντε θα έχουμε μπόλικους πολιτισμένους ανθρώπους εδώ πέρα. Εμένα μπορείς να με παρατήσεις και να τα πας καλά με αυτούς».

Ο κοντοκουρεμένος τύπος ύψωσε το βλέμμα του και είπε: «Όχι, νομίζω πως εμείς είμαστε όλοι κι όλοι. Μόνο τρία υπονοωμάτια έχουν ετοιμαστεί. Έριξα μια ματιά στα κατατόπια».

«Τι είδους κυβερνητικό σεμινάριο έχει μόνο τρεις μαθητές;» είπε ο Ρίτσερ. «Δεν έχω ξανακούσει τέτοιο πράγμα».

«Μπορεί να είμαστε το διδακτικό προσωπικό. Μπορεί οι μαθητές να μένουν αλλού».

Ο μαυρομάλλης είπε: «Ναι, κάτι τέτοιο θα ήταν πιο λογικό».

Ο Ρίτσερ αναλογίστηκε τη συζήτηση στο γραφείο του Γκάρμπερ. «Ο δικός μου τη χαρακτήρισε εξέλιξη καριέρας», είπε. «Μου δημιουργήθηκε έντονα η εντύπωση ότι θα βρισκόμουν στη θέση του δέκτη, όχι του παρόχου. Στη συνέχεια φάνηκε να υπονοεί ότι θα μπορούσα να ολοκληρώσω τη δουλειά γρήγορα αν εργαζόμουν εντατικά. Σε γενικές γραμμές, δε νομίζω ότι είμαι μέλος του διδακτικού προσωπικού. Εσείς πήρατε διαφορετικές εντολές;»

Ο κοντοκουρεμένος είπε: «Δε θα το έλεγα».

Ο μαλλιός δεν απάντησε, απλώς ανασήκωσε τους ώμους του σαν να παραδεχόταν ότι κάποιος με ζωηρή φαντασία θα μπορούσε να θεωρήσει ότι οι εντολές του δεν ήταν ακριβώς εντυπωσιακές.

«Λέγομαι Κέισι Γουότερμαν, από το FBI», είπε ο κοντοκουρεμένος.

«Τζακ Ρίτσερ, από το Στρατό».

«Τζον Γουάιτ, από τη CIA», είπε ο μαλλιός.

Αντάλλαξαν χειραψία και μετά βυθίστηκαν και πάλι στη σιωπή, όπως τους είχε πρωτοβρεί ο Ρίτσερ. Είχαν ξεμείνει από θέματα συζήτησης. Εκείνος κάθισε σε ένα θρανίο κοντά στο πίσω μέρος της αίθουσας. Ο Γουότερμαν ήταν μπροστά του και αριστερά, ενώ ο Γουάιτ ήταν μπροστά του και δεξιά. Ο Γουότερμαν έμενε ασάλευτος, αλλά με στημένη την προσοχή. Άφηνε την ώρα να περνά και έκανε οικονομία δυνάμεων. Ήταν κάτι που είχε ξανακάνει. Ήταν έμπειρος πράκτορας. Όχι πρωτόβγαλτος. Το ίδιο και ο Γουάιτ, μολονότι ήταν διαφορετικός από κάθε άλλη άποψη. Δεν έμενε στιγμή ακίνητος. Στριφογύριζε διαρκώς, έσφιγγε τα χέρια του, μισόκλεινε τα μάτια του και στύλωνε το βλέμμα του μια κοντά και μια μακριά, μορφάζοντας και γυρίζοντας δεξιά κι αριστερά, σαν να ήταν παγιδευμένος σε ένα λαβύρινθο σκέψεων, χωρίς κανέναν τρόπο διαφυγής. Ο Ρίτσερ υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν αναλυτής

και να είχε περάσει πολλά χρόνια σε έναν κόσμο γεμάτο αναξιόπιστα δεδομένα και πολλαπλές απανωτές μπλόφες. Ήταν δικαιολογημένος να δείχνει μια μικρή αναστάτωση.

Έμειναν και οι τρεις αμίλητοι.

Ύστερα από πέντε λεπτά ο Ρίτσερ έσπασε τη σιωπή και ρώτησε: «Υπάρχει ιστορικό μη αρμονικής συνύπαρξης; Εννοώ μεταξύ του FBI και της CIA και της Στρατονομίας. Εγώ δεν έχω υπόψη μου κάτι το χτυπητό. Εσείς;»

«Νομίζω πως βγάζεις ένα βιαστικό συμπέρασμα», είπε ο Γουότερμαν. «Εδώ δεν πρόκειται για ιστορία. Πρόκειται για το μέλλον. Ξέρουν πως ήδη συνεργαζόμαστε. Πράγμα που τους επιτρέπει να μας χρησιμοποιήσουν. Σκέψου το πρώτο μισό του τίτλου του σεμιναρίου. Πρόκειται για εγκληματολογικές καινοτομίες όσο και για συνεργασία. Και η λέξη καινοτομία σημαίνει πως θα γλιτώσουν λεφτά. Όλοι μας θα συνεργαστούμε ακόμη περισσότερο στο μέλλον. Χρησιμοποιώντας κοινά εργαστήρια. Θα χτίσουν ένα καινούργιο μέρος και θα το χρησιμοποιούμε όλοι μας. Εγώ αυτό στοιχηματίζω. Βρισκόμαστε εδώ για να μας πουν με ποιον τρόπο θα κάνουμε το καινούργιο σύστημα να λειτουργήσει».

«Αυτό είναι τρελό», αποκρίθηκε ο Ρίτσερ. «Εγώ δεν έχω ιδέα από εργαστήρια ή προγραμματισμό εργασιών. Είμαι ο τελευταίος που θα διάλεγαν για μια τέτοια δουλειά».

«Το ίδιο κι εγώ», είπε ο Γουότερμαν. «Δεν είναι από τα δυνατά μου σημεία, για να είμαι ειλικρινής».

«Αυτό είναι κάτι παραπάνω από τρελό. Πρόκειται για μια κολοσσιαία σπατάλη χρόνου. Υπάρχουν πάρα πολλά και πολύ πιο σημαντικά πράγματα που βρίσκονται σε εξέλιξη», είπε ο Γουάιτ.

Χωρίς να σταματήσει να στριφογυρίζει, να τινάζεται και να σφίγγει τα χέρια του.

«Σε απέσπασαν από κάποια δουλειά για να σε φέρουν εδώ;» ρώτησε ο Ρίτσερ. «Άφησες κάτι στη μέση;»

«Εδώ που τα λέμε, όχι. Είχε έρθει ο καιρός για μια αλλαγή. Μόλις έκλεισα μια υπόθεση. Με επιτυχία, κατά την άποψή μου, αλλά αυτή ήταν η ανταμοιβή μου».

«Κοίταξέ το από την καλή πλευρά. Μπορείς να χαλαρώσεις. Να την αράξεις. Να πας να παίξεις γκολφ. Δε χρειάζεται να μάθεις πώς

να κάνεις το σύστημα να λειτουργήσει. Η CIA δε δίνει δεκάρα για εργαστήρια. Ούτε καν τα χρησιμοποιείτε ουσιαστικά».

«Θα μείνω τρεις μήνες πίσω στη δουλειά που θα έπρεπε να ξεκινώ αυτή την περίοδο».

«Τι δουλειά είναι;»

«Δεν μπορώ να σου πω».

«Και ποιος την κάνει τώρα αντί για σένα;»

«Ούτε αυτό μπορώ να σου το πω».

«Πρόκειται για καλό αναλυτή;»

«Δεν είναι αρκετά καλός. Θα του ξεφύγουν πράγματα. Μπορεί να είναι ζωτικής σημασίας. Αυτά τα πράγματα είναι αδύνατο να τα προβλέψεις».

«Ποια πράγματα;»

«Δεν μπορώ να σου πω».

«Αλλά είναι σημαντικά πράγματα, σωστά;»

«Πολύ πιο σημαντικά από αυτό».

«Με τι είχε να κάνει η δουλειά που μόλις ολοκλήρωσες;»

«Δεν μπορώ να σου πω».

«Επρόκειτο για κάποιες εξαιρετικές υπηρεσίες προς τις Ηνωμένες Πολιτείες σε μια θέση με μεγάλη ευθύνη;»

«Τι πράγμα;»

«Ή κάτι τέτοιο».

«Ναι, έτσι θα έλεγα».

«Αλλά αυτή ήταν η ανταμοιβή σου».

«Και η δική μου», είπε ο Γουότερμαν. «Είμαι στην ίδια βάρκα. Θα μπορούσα να επαναλάβω κάθε λέξη που μόλις είπε αυτός. Περίμενα προαγωγή. Όχι αυτό το πράγμα».

«Προαγωγή για ποιο λόγο; Ή μετά από τι;»

«Κλείσαμε μια μεγάλη υπόθεση».

«Τι είδους υπόθεση;»

«Ένα ανθρωποκνηνητό, κατά βάση. Που είχε ξεκινήσει πριν από πολλά χρόνια και είχε μείνει ανεξιχνίαστο. Αλλά τα καταφέραμε».

«Πρόσφερες μια υπηρεσία στο έθνος μας;»

«Πού το πας;»

«Συγκρίνω εσάς τους δυο. Και δε βλέπω πολλές διαφορές. Είστε πολύ καλοί πράκτορες, ήδη αρκετά ψηλά στην ιεραρχία, που

θεωρείστε αφοσιωμένοι και δοκιμασμένοι και αξιόπιστοι, και γι' αυτό σας αναθέτουν να κάνετε κάτι χρήσιμο. Έπειτα όμως αυτή είναι η ανταμοιβή σας. Πράγμα που έχει δύο πιθανές εξηγήσεις».

«Και ποιες είναι αυτές;» ρώτησε ο Γουάιτ.

«Ίσως αυτό που κάνατε δημιούργησε αμηχανία σε κάποιους κύκλους. Ίσως τώρα πρέπει να το διαψεύσουν. Ίσως πρέπει να σας κρύψουν κάπου. Για να σας ξεχάσει ο κόσμος».

Ο Γουάιτ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι», είπε, «η δουλειά που έκανα εκτιμήθηκε. Και θα συνεχίσουν να την εκτιμούν για πολλά χρόνια. Μου έδωσαν και παράσημο, στα κρυφά. Πήρα και μια προσωπική επιστολή από τον Υπουργό Εξωτερικών. Και δεν υπάρχει λόγος να γίνει διάψευση αυτού που έκανα, ούτως ή άλλως, επειδή ήταν άκρως απόρρητο. Κανένας σ' εκείνους τους κύκλους δεν ήξερε το παραμικρό».

Ο Ρίτσερ κοίταξε τον Γουότερμαν και είπε: «Το ανθρωποκνηγτό σου είχε κάτι που θα μπορούσε να δημιουργήσει αμηχανία;»

Ο Γουότερμαν κούνησε το κεφάλι του. «Ποια είναι η δεύτερη πιθανή εξήγηση;»

«Εδώ που βρισκόμαστε να μην είναι σχολείο».

«Τότε τι μπορεί να είναι;»

«Ένα μέρος όπου στέλνουν καλούς πράκτορες που πρόσφατα σημείωσαν μια μεγάλη επιτυχία».

Ο Γουότερμαν έμεινε αμίλητος για λίγο. Ήταν μια καινούργια σκέψη. «Η περίπτωση σου είναι παρόμοια με τη δική μας;» είπε. «Δε βλέπω γιατί να μην είναι. Γιατί να επιστρατεύσουν δύο παρόμοιες περιπτώσεις και όχι τρεις;»

Ο Ρίτσερ έγνεψε καταφατικά. «Είμαι παρόμοια περίπτωση. Πρόσφατα σημείωσα μια μεγάλη επιτυχία. Αυτό είναι σίγουρο. Σήμερα το πρωί μου έδωσαν παράσημο. Σε μια κορδέλα γύρω από το λαιμό μου. Για μια πετυχημένη δουλειά. Καθαρή και τακτική. Χωρίς το παραμικρό που θα μπορούσε να προκαλέσει αμηχανία».

«Τι είδους δουλειά ήταν;»

«Είμαι σίγουρος ότι είναι απόρρητη. Αλλά πληροφορούμαι από αξιόπιστη πηγή ότι μπορεί να είχε να κάνει με κάποιον που μπόυκαρε σε ένα σπίτι και πυροβόλησε τον ένοικο στο κεφάλι».

«Πού;»

«Μία στο μέτωπο και μία πίσω από το αυτί. Αλάνθαστη μέθοδος».

«Όχι, εννοώ, πού ήταν το σπίτι;»

«Είμαι βέβαιος ότι και αυτό είναι απόρρητο. Αλλά φαντάζομαι πως είναι στο εξωτερικό. Και η αξιόπιστη πηγή μου με πληροφόρησε ότι το όνομα περιέχει πολλά σύμφωνα. Και ελάχιστα φωνήεντα. Και στη συνέχεια το ίδιο άτομο έκανε το ίδιο πράγμα την επόμενη νύχτα. Σε ένα διαφορετικό σπίτι. Και υπήρχε καλός λόγος για όλα αυτά. Συνδυάζοντας όλα αυτά τα στοιχεία θα περίμενα ότι αυτός ο κάποιος στη συνέχεια θα είχε καλύτερη τύχη. Θα περίμενα ότι θα του έδιναν ορισμένες πληροφορίες για την επόμενη αποστολή του, αν μη τι άλλο. Ίσως και κάποιο περιθώριο επιλογής».

«Ακριβώς», είπε ο Γουάιτ. «Και σίγουρα αυτό που βλέπω εδώ δε θα ήταν η δική μου επιλογή. Εγώ θα διάλεγα αυτό που θα έπρεπε να έκανα ήδη τώρα που μιλάμε».

«Το οποίο ακούγεται απαιτητικό και δύσκολο».

«Πολύ».

«Με άλλα λόγια, μια τυπική περίπτωση. Αυτό που θέλουμε ως ανταμοιβή είναι μια πρόκληση. Δε θέλουμε εύκολες αποστολές. Θέλουμε να ανεβάσουμε τον πήχη».

«Ακριβώς».

«Ίσως περί αυτού πρόκειται», είπε ο Ρίτσερ. «Να σας κάνω μια ερώτηση. Αναλογιστείτε τον τρόπο που σας δόθηκαν αυτές οι εντολές. Διά ζώσης, ή εγγράφως;»

«Διά ζώσης. Για μια τέτοια αποστολή δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά».

«Υπήρχε τρίτο πρόσωπο μέσα στο δωμάτιο;»

«Όντως, υπήρχε τρίτο πρόσωπο», είπε ο Γουάιτ. «Ήταν ταπεινωτικό. Μια υπάλληλος, που περίμενε να παραδώσει ένα μάτσο χαρτιά. Ο τύπος τής είπε να μείνει. Έτσι κι εκείνη περίμενε όρθια».

Ο Ρίτσερ στράφηκε στον Γουότερμαν, ο οποίος είπε: «Τα ίδια και στη δική μου περίπτωση. Ο τύπος είπε στη γραμματέα του να μείνει στο δωμάτιο. Κανονικά δε θα έκανε τέτοιο πράγμα. Πώς το κατάλαβες;»

«Γιατί το ίδιο ακριβώς συνέβη και σ' εμένα. Ο στρατηγός κράτησε το λοχία του για μάρτυρα. Αλλά και για κουτσομπολιό. Αυτό ήταν το όλο θέμα. Όλοι τους τα λένε μεταξύ τους. Μέσα σε μερι-

κά δευτερόλεπτα όλοι έμαθαν ότι δε με έστελναν κάπου που να παρουσιάζει ενδιαφέρον. Σε ένα ανούσιο σεμινάριο με ένα χαζό τίτλο. Μέσα σε μια στιγμή έγινα χτεσινή είδηση. Αμέσως έπαψα να εμφανίζομαι στο ραντάρ. Είμαι σίγουρος ότι αυτή η εξέλιξη έχει μαθευτεί παντού πλέον. Είμαι ένα άτομο χωρίς νομική οντότητα. Εξαφανίστηκα μέσα στη γραφειοκρατική αχλή. Ίσως το ίδιο να πάθατε κι εσείς. Ίσως οι υπάλληλοι και οι γραμματείς του FBI έχουν δικά τους δίκτυα. Αν ισχύει αυτό, τότε εμείς οι τρεις είμαστε οι πιο αόρατοι άνθρωποι στον πλανήτη αυτή τη στιγμή. Κανείς δε ρωτάει για μας. Κανείς δεν είναι περίεργος να μάθει τι απογίναμε. Κανείς δεν μπορεί καν να μας θυμηθεί. Δεν υπάρχει πιο ανιαρό θέμα από το πού βρισκόμαστε αυτή την ώρα».

«Λες ότι μετακίνησαν τρεις άσχετους μεταξύ τους αλλά επιτυχημένους πράκτορες χωρίς να το πάρει απολύτως κανένας είδηση. Για ποιο λόγο;»

«Το “χωρίς να το πάρει κανένας είδηση” δεν αποδίδει την εικόνα. Εδώ πέρα παρακολουθούμε ένα σεμινάριο. Είμαστε απολύτως αόρατοι».

«Για ποιο λόγο; Και γιατί διάλεξαν εμάς τους τρεις; Ποια είναι η σχέση;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είμαι σίγουρος ότι πρόκειται για μια αποστολή που συνιστά πρόκληση. Ενδεχομένως το είδος της αποστολής που τρεις πετυχημένοι πράκτορες θα μπορούσαν να θεωρήσουν ικανοποιητική ανταμοιβή για προσφερθείσες υπηρεσίες».

«Τι είναι εδώ πέρα;»

«Δεν ξέρω», επανέλαβε ο Ρίτσερ. «Αλλά σίγουρα δεν είναι σχολείο».

Ακριβώς στις πέντε δύο μαύρα βαν βγήκαν από το δρόμο στο ύψος της χαμηλής επιγραφής και πάρκαραν πίσω από τις τρεις Carprice, δημιουργώντας ένα οδόφραγμα. Από κάθε βαν βγήκαν δύο άντρες με κουστούμια. Της Μυστικής Υπηρεσίας ή της Δικαστικής Αστυνομίας. Έριξαν και οι τέσσερις μια σύντομη ματιά γύρω, έκαναν νόημα ότι όλα ήταν εντάξει και ξαναμπήκαν στα αυτοκίνητα για να βγάλουν έξω τους προϊσταμένους τους.

Από το δεύτερο βαν βγήκε μια γυναίκα. Με το ένα χέρι κρατούσε ένα χαρτοφύλακα και με το άλλο ένα μάτσο χαρτιά. Φορούσε

ένα απλό μαύρο φόρεμα που έφτανε μέχρι το γόνατο. Ήταν ένα ρούχο από αυτά που μπορούν να καλύψουν δύο ανάγκες, τη μέρα σε συνδυασμό με πέρλες ήταν κατάλληλο για γραφεία σε ψηλά πατώματα όπου επικρατούσαν χαμηλοί τόνοι, ενώ το βράδυ, σε συνδυασμό με διαμάντια, ήταν ό,τι έπρεπε για κοκτέιλ πάρτι και δεξιώσεις. Η γυναίκα ήταν μεγαλύτερη από τον Ρίτσερ, κατά δέκα χρόνια ή και παραπάνω. Γύρω στα σαράντα πέντε, αλλά καλοστεκούμενη. Φαινόταν ξύπνια. Είχε ξανθά μαλλιά, μέτριου μήκους, με ανέμελο κούρεμα και αναμφίβολα χτενισμένα με τα δάχτυλα. Το ανάστημά της ξεπερνούσε τον μέσο όρο, αλλά όχι και οι περιφέρειές της.

Από το δεύτερο βαν βγήκε ένας τύπος που ο Ρίτσερ αναγνώρισε αμέσως. Η φάτσα του φιγουράριζε στις εφημερίδες μια φορά τη βδομάδα και στην τηλεόραση ακόμη πιο συχνά, διότι εκτός από το γεγονός ότι ήταν επιχειρηματίας, εμφανιζόταν σε πολλές φωτογραφίες και στιγμιότυπα από υπουργικά συμβούλια και ανεπίσημες αλλά γεμάτες ένταση συζητήσεις στο Οβάλ Γραφείο. Ήταν ο Άλφρεντ Ράτκλιφ, ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας. Ο κυριότερος συνεργάτης του Προέδρου σε περιπτώσεις που τα πράγματα μπορεί να μην είχαν ευχάριστη κατάληξη. Ο άνθρωπος στον οποίο προσέφευγε σε δύσκολες στιγμές. Το δεξί του χέρι. Οι φήμες έλεγαν ότι κόντευε τα εβδομήντα, αλλά δεν του φαινόταν. Ήταν ένας παλαίμαχος του Υπουργείου Εξωτερικών, άνθρωπος που πηγαινοερχόταν ανάμεσα στην εύνοια και τη δυσμένεια ανάλογα με το πώς φυσούσε ο άνεμος, αλλά χωρίς ο ίδιος να αλλάζει, και όμως άντεξε στα σκαμπανεβάσματα μέχρι που το τσαγανό του του εξασφάλισε την κορυφαία θέση.

Η γυναίκα πήγε κοντά του και μαζί προχώρησαν, τριγυρισμένοι από τους τέσσερις κουστουμάτους, μέχρι την είσοδο του προθαλάμου, την οποία άκουσε ο Ρίτσερ να ανοίγει και στη συνέχεια ακούστηκαν βήματα στη μοκέτα και τελικά μπήκαν όλοι μαζί στην αίθουσα. Δύο από τους συνοδούς έμειναν πίσω ενώ οι άλλοι δύο προχώρησαν, ακολουθούμενοι από τον Ράτκλιφ και τη γυναίκα. Όταν έφτασαν στον πίνακα, έκαναν μεταβολή, ακριβώς σαν δάσκαλοι στην αρχή του μαθήματος.

Ο Ράτκλιφ κοίταξε τον Γουάιτ, κατόπιν τον Γουότερμαν και τελικά τον Ρίτσερ, στο βάθος.

«Εδώ δεν πρόκειται για σχολείο», είπε.